

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 13 0 U 004054 16 Uvp
Banja Luka, 21.2.2019. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Edine Čupeljić kao predsjednika vijeća, Smiljane Mrše i Strahinje Ćurkovića kao članova vijeća, uz sudjelovanje Mire Mačkić kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi R. G. iz T.(u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj ... od 4.2.2016. godine, tuženog Ministarstva , u predmetu prinudne naplate sudske takse, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Doboju broj 13 0 U 004054 16 U od 24.3.2016. godine, u sjednici vijeća održanoj 21.2.2019. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Pobijanom presudom odbijena je tužba izjavljena protiv uvodno označenog akta tuženog kojim je odbijena žalba tužioca izjavljena protiv rješenja Poreske uprave Područnog centra D. broj ... od 30.12.2015. godine. Navedenim rješenjem je naloženo tužiocu da na ime neplaćene sudske takse u postupku kod Okružnog suda u Doboju uplati iznos od 200,00 KM koja se odnosi na tužbu i presudu i 100,00 KM na ime kaznene takse, koju je dužan uplatiti u roku od 8 dana od dana prijema rješenja na račun javnih prihoda naveden u tački 2. dispozitiva, uz upozorenje u tački 3. dispozitiva da ukoliko ne izmiri navedene obaveze u ostavljenom roku da će se pristupiti bez daljeg obavještenja prinudnoj naplati uz uvećanje obaveze na ime troškova prinudne naplate u visini od 5% od ukupne obaveze, te u tački 4. dispozitiva, da će se na iznos obaveze koja ne bude plaćena u ostavljenom roku računati kamata po stopi od 0,03% dnevno počev od dana isteka ostavljenog roka pa do dana izmirenja obaveze.

Odbijanje tužbe obrazloženo je stavom suda da je tužilac takseni obveznik u sporu koji se vodio kod Okružnog suda u Doboju pod brojem 13 0 U 002962 14 U pa da je bio dužan platiti sudsku taksu na tužbu i presudu koju nije platio, a što nesporno proizlazi iz obavještenja i opomene Okružnog suda u Doboju i rješenja tuženog od 30.12.2005. godine, pa da su činjenice odlučne za primjenu člana 2. i 32. Zakona o sudskim taksama („Službeni glasnik RS“ broj 73/08, 67/13 i 63/14) potpuno i pravilno utvrđene.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev), tužilac pobija njenu zakonitost zbog pogrešne primjene materijalnog

prava. Navodi da nije pravilna konstatacija nižestepenog suda da pravo na oslobođanje od plaćanja troškova sudske takse pripada isključivo sudu jer pravo ne pripada sudu nego taksenom obvezniku. U konkretnom slučaju o tužbi je odlučivao nižestepeni sud koji je naložio nadležnom poreskom organu da naplati taksu pa da se postavlja pitanje njegove nepristrasnosti što da je nedopustivo. Predložio je da se zahtjev uvaži i pobijana presuda ukine i predmet ustupi „nepristrasnom sudu da odluči o tužbi tužioca“.

U odgovoru na zahtjev tuženi organ je istakao da je Poreska uprava nadležna da u smislu člana 32. Zakona o sudskim taksama provede postupak naplate sudske takse nakon što joj sud dostavi obavijest o neplaćenju taksi. Takseni obveznik u smislu člana 2. Zakona o sudskim taksama je lice po čijem prijedlogu i u čijem interesu se preduzimaju radnje pred sudom, a u nadležnosti suda je određivanje sudske takse u pogledu osnova, visine i taksenog obveznika. Predložio je da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev i cjelokupne spise predmetne upravne stvari i ovog upravnog spora na osnovu odredbe 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“ broj 109/05 i 63/11- u daljem tekstu: ZUS), ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Tužilac ne osporava da je vodio upravni spor kod nižestepenog suda broj 13 0 U 002926 14 U, te da je Poreska uprava povodom obavještenja nižestepenog suda dopisom broj 13 0 U 002926 14 U od 26.10.2015. godine uz dokaz o uručenju opomene za plaćanje takse dana 8.10.2015. godine donijela rješenje dana 30.12.2015. godine kojim je tužilac obavezan da u roku od 8 dana od dana prijema tog rješenja plati dugovanu sudsku taksu u iznosu od 200,00 KM i iznos od 100,00 KM na ime kaznene takse uz upozorenje na posljedice u slučaju neizmirenja obaveze u ostavljenom roku, na osnovu odredbe člana 32. Zakona o sudskim taksama.

Tužilac ne tvrdi niti dokazuje da je podnio molbu za oslobođanje od plaćanja sudske takse u smislu odredaba člana 12. Zakona o sudskim taksama. On ne osporava da je primio obavijest i opomenu za plaćanje takse na tužbu u iznosu od 100,00 KM i presudu u iznosu od 100,00 KM, koju nije u ostavljenom roku platio. Otuda razlozi koje je tužilac isticao u žalbi na prvostepeno rješenje, u tužbi protiv osporenog akta kao i u zahtjevu protiv pobijane presude kojima ukazuje na „diskriminatorški sudski postupak“ ne mogu dovesti u sumnju pravilnu primjenu odredaba člana 2., 6. stav 1. tačka a) i b), u vezi s Tarifnim brojem 22. t.1. i tarifnog broja 23 1) Taksene tarife te člana 32. Zakona o sudskim taksama.

Pravo na oslobođanja sudske takse pripada taksenom obvezniku pod uslovima propisanim članom 12. Zakona o sudskim taksama zbog čega tužilac osnovano prigovara pogrešnoj konstataciji u pobijanoj presudi da pravo na oslobođanje od plaćanja sudske takse pripada sudu. Međutim, taj nedostatak obrazloženja presude ne utiče na njenu zakonitost, kod činjenica da tužilac nije platio dugovanu taksu, a nije ni podnio zahtjev za oslobođanje od plaćanja sudske takse.

Iz iznijetih razloga po ocjeni ovog suda u pobijanoj presudi nisu ostvareni razlozi povrede iz odredbe člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca odbija na

osnovu člana 40. stav 1. ZUS, jer nisu ostvareni razlozi iz člana 10. ZUS za poništenje osporenog akta.

Zapisničar
Mira Mačkić

Predsjednik vijeća
Edina Čupeljić

Tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podraščić